

 teatre lliure

© Ros Ribas

els estiuejants

de **maksim gorki**

dramatúrgia i direcció **carlota subirós**

Teatre Lliure de Montjuïc / del 27 d'abril al 21 de maig a la Sala Fabià Puigserver

els estiuejants

de **maksim gorki**

dramatúrgia i direcció **carlota subirós**

traducció del rus **Miquel Cabal**

escenografia **Max Glaenzel i Estel Cristià**

vestuari **Llúcia Bernet i Ricard Prat**

il·luminació **Mingo Albir**

música i so **David Crespo i Guim Serradesanferm (balago)**

intèrprets

Andreu Benito / Mohamed Elgharbi / Abdel Aziz El Mountassir / Mia Esteve / Rosa Gà Miz / Àurea Márquez / Òscar Muñoz / Vicky Peña / Santi Pons / Albert Ribalta / Maria Ribera / Xavier Ripoll / David Selvas / Jordi Serrat / David Vert

ajudant de direcció **Ferran Dordal** / ajudanta de vestuari **Maria Rosa Garibo** / edició de vídeo **Neus Ballús** i **Pau Subirós** / alumna en pràctiques de direcció de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona **Helena Tornero** / alumne en pràctiques d'escenografia de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona **Enric Naudí**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

agraïments **Miky Martínez, Toni Vall, Ayoub El Hilali, Forn de teatre Pa'tothom i Marta Rafa**

“Nosaltres no som intel·lectuals! Som una altra cosa... Som estiuejants a la nostra terra... Una mena de gent de pas. Anem amunt i avall, busquem llocs on s'estigui bé... No fem res de res i parlem tant que fem fàstic.”

(Els estiuejants, acte IV.)

Màxim Gorki va escriure **Els estiuejants** el 1904, just un any abans de les vagues proletàries de 1905 i de la seva sagnant repressió per part del govern del tsar, que van convertir-se en un veritable anunci d'allò que, el 1917, seria la ja imparabla Revolució Russa. Han passat cent anys des de llavors. Cent anys durant els quals la utopia comunista de la qual Gorki es va convertir en l'estendard intel·lectual s'ha materialitzat en règims socialistes totalitaris i ha acabat sucumbint al capitalisme depredador. La burgesia que Gorki retratava amb acidesa a principis del segle xx com un món abocat a l'extinció manté a principis del segle XXI tot el seu poder social, econòmic i cultural, i es debat amb un mateix malestar moral i espiritual.

Qui són els estiuejants? Qui som els estiuejants?

Els estiuejants són la burgesia mitjana, culta, benestant; gent que viu dins la bombolla del privilegi. El privilegi de l'estiu, de les vacances, de les necessitats resoltes, de les inquietuds personals. Els estiuejants eren els burgesos que anaven a passar els mesos de bon temps en una datxa, una vil·la al camp, mentre les classes populars i obreres vivien en condicions de misèria i embrutiment. Estiuejants som, encara avui, tots els que hem tingut la sort de néixer on toca el sol mentre la major part del món viu a l'ombra d'unes condicions vitals molt més dures.

La peça de Gorki és gran perquè mostra un desassossec íntim alhora que fa un diagnòstic col·lectiu. En aquest sentit, és subjectiva i objectiva alhora, introspectiva i social. Mostra com les actituds polítiques són, sobretot, actituds vitals; com el teixit de relacions entre les persones és, sobretot, un teixit de forces, de decisions i de renúncies. És tot un estat d'ànim col·lectiu que es revela i dóna forma en aquesta peça: un estat d'ànim tensat entre l'amor i el desamor; entre la malenconia i la ràbia; entre l'oci i la feina; entre els homes i les dones; entre el cansament i la mandra; entre el dubte i el coratge.

Els estiuejants conté la premonició d'una revolució. Cent anys més tard, podem encara creure en una revolució? Un dels últims discs de Patti Smith acaba amb aquestes paraules: *“One more revolution. One more turn of the wheel...”*. Encara una altra revolució. Encara una altra volta a la roda...

carlota subirós

sobre els estiuejants

A **Els Estiuejants** he volgut fer visible aquella part de la intel·lectualitat burgesa materialista russa que va emergir de les capes democràtiques i, un cop aconseguida certa altura en la seva posició social, va perdre tot vincle amb el poble de qui era parent per llaços de sang; ha oblidat el seu l'interès, la necessitat d'ajudar-lo a viure...

Aquesta intel·lectualitat està aïllada entre el poble i la burgesia, sense cap tipus d'influència sobre la vida, sense forces; té por de viure, es troba completament desdoblada, vol gaudir una vida interessant i bella, però amb tota la pau i tranquil·litat possibles; només mira de trobar una possibilitat per justificar-se per la seva ignominiosa falta d'activitat, per la traïció a la capa social d'on ha sorgit, a la democràcia.

La societat burgesa, en franca degeneració, es llança al misticisme, als braços del determinisme, a qualsevol lloc on sigui possible amagar-se de l'estricta i rigorosa realitat, la que diu als homes "*o bé reestructureu la manera de viure, o us deixaré mutilats, deformats, us aixafaré*".

I molts dels intel·lectuals van darrera dels petits burgesos, cap als racons més foscos i llòbrecs de la filosofia mística o d'alguna altra, sense fer diferències, només amb la voluntat d'amagar el cap sota l'ala.

És aquí el drama, tal i com l'entenc, com jo el veig. La clau és, pel que fa a mi, al monòleg de Maria Lvovna de l'acte IV: "*Percebo com sura a l'aire una nova cosmovisió, una interpretació democràtica del món, però no em trobo en condicions de captar-la, no ho sé fer. Però és un fet, està flotant i madurant*".

maksim gorki (1904)

[del pròleg de l'edició de *Los veraneantes*. Ed. Cuadernos para el diálogo]

© Ros Ribas

andreu benito

Actor de teatre, cinema i televisió. La seva carrera abraça més d'una vintena de produccions. Durant els últims anys ha treballat amb Joan Ollé (*Apocalipsi*, 1998; *L'oncle Vània*, 2004), Sergi Belbel (*El criptograma*, 1999), Manel Dueso (*La presa*, 2000), Mario Gas (*La Mare Coratge i els seus fills*, 2001), Antonio Simón (*Vindrà algú*, 2002), Lluís Pasqual (*Edipo XXI*, 2002), Magda Puyo (*Excès*, 2003), Georges Lavaudant (*Començaments sense fi*, 2003), Àlex Rigola (*Glengarry Glen Ross*, 2003), Ramon Simó (*Calígula*, 2004), Xicu Masó (*El fantàstic Francis Hardy*, 2005) i Rafel Duran (*Casa de nines*, 2004; *Panorama des del pont*, 2006). En cinema destaca la seva participació a *El Pont de Varsòvia* (dir. Pere Portabella, 1990). En televisió, ha participat a les sèries *Quin curs el meu tercer!* (dir. Ignasi P. Ferrer, 1994) i *Valèria* (dir. Sílvia Quer, 2000).

mohamed elgharbi

Nascut al Marroc el 1987, aquest jove actor ha treballat fins ara en l'àmbit de l'hostaleria, la promoció publicitària i l'alimentació. En teatre ha participat en diversos muntatges amateurs i s'estrena professionalment amb aquest espectacle.

abdel aziz el mountassir

Ha estudiat un curs de Dret a la Universitat d'Oran, Filosofia i Lletres a la Universitat Mohamed V de Rabat i Antropologia a l'École des Hautes Études en Sciences Sociales a París. La seva carrera com a actor passa, dels del 1995, pel teatre, el cinema i la ràdio. Destaca especialment la seva participació a *Cartas de Alou*, de Montxo Armendáriz (1995); *En construcción*, de J.L. Guérin (2001); *Poniente*, de Chus Gutiérrez (2002); *Hijas de Mohamed*, de Sílvia Munt (2003); *Amigo no gima*, d'Iñaki Peñafiel (2004) *El retorn al desert*, dir. Carme Portaceli (2002); *Tristany i Isolda*, de Carles Santos (2004); i *Les portes del cel*, de Josep Pere Peiró. Ha treballat també al programa *La ventana*, conduït per Gemma Nierga, i a la sèrie de televisió *Abuela de verano*, de Joaquim Oristrell, Yolanda García Serrano i Enric Folch.

mia esteve

Inicia la seva carrera teatral el 1998 sota la direcció de Roger Bernat a *Interior d'una rentadora* i *Álbum* (1998). Des de llavors ha format part del repartiment de diversos espectacles d'aquest director: *Una joventut europea* (1999), *Trilogia 70* (2001) i *Bones intencions* (2003). Des del 2000 ha treballat amb Mario Gas (*El criat*), Ferran Madico (*Taurons*), Carme Portaceli (*Solness, el constructor*), Mario Gas (*Lulú, La mare coratge i els seus fills*), Ramon Simó (11

de setembre. Les troianes), María Ruiz (*La serrana de la vera*) i Xicu Masó (*Al vostre gust*). El 2005 va treballar amb sota la direcció de Lurdes Barba a *Occisió*, de Lluïsa Cunillé, que es va poder veure a l'Espai Lliure. Ha treballat també amb La Fura dels Baus i ha participat en diverses sèries de televisió com *Dinamita*, d'El Tricicle.

rosa gàmiz

Llicenciada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha seguit cursos amb especialistes de dansa, veu i cant amb professors de diversos països. Comença la seva carrera com a ballarina el 1985 a la Companyia de Dansa Anna Maleras, però des del 1991 es dedica essencialment al teatre, el cinema, la televisió i l'ensenyament. Des del 200, ha participat en *Cacao*, de Dagoll Dagom (2000), *Víctor o els nens al poder*, dir. Joan Ollé (2001), *El pati*, dir. P. Anton Gómez (2002), *Líliom*, dir. Carlota Subirós (2003), *Històries de teatre* (2003) i *El misantrop* (2005), dir Oriol Broggi. *El plan B*, dir. Pep Pla (2005). En cinema ha treballat, entre d'altres, amb Ventura Pons, Toni Mira i Antonio Chavarrías, i ha participat a les sèries de televisió *Oh! Europa* i *Oh! Espanya*, de Dagoll Dagom, *Temps de silenci* i *Ventdelplà*.

àurea márquez

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. La seva àmplia carrera abasta tant el teatre com cinema i televisió. En els últims anys ha estat nominada al Premi Max a la Millor Actriu de Repartiment (2001) per: *Un tranvía llamado deseo* (dir. Manuel Dueso) i al Premi Butaca 2002 a la Millor Actriu per *Ganivets a les gallines* (dir. Antonio Simón). Els seus últims espectacles han estat *Titus Andrònic*, de W. Shakespeare (dir. Àlex Rigola, 2001), *Santa Joana dels escorxadors*, de B. Brecht (dir. Àlex Rigola, 2004) i *Al vostre gust*, de W. Shakespeare (dir. Xicu Masó, 2005). Des del 2000 ha format part de diverses sèries de televisió, com *Laberint d'ombres*, *El cor de la ciutat* i *Majoria Absoluta*. El 2003 va participar també a la pel·lícula *En la ciudad*, de Cesc Gay, i el 2005, al telefilm *Para que nadie olvide tu nombre*, de César Martínez.

òscar muñoz

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha seguit cursos amb Javier Daulte, Peter Clough, John Dean, Massimiliano Farau, becat per l'Institut del Teatre. Ha fet d'actor, de productor i també de professor. Des de l'any 2000 ha participat en una quinzena d'espectacles amb diversos directors, com Oriol Broggi (*Tartuf o l'impostor*, 2000; *Enric IV*, 2001; *Els ulls de l'etern germà*, 2002; *Per què te'n vas?*, 2004; *La mort d'Ivan Ilitx*, 2005), Pau Miró (*La poesia dels assassins*, 2000; *Happy Tour*, 2005), Roberto Romei

(*Antígona*, 2001; *Dies meravellosos* i *Just la fi del món*, 2003), Enrique Vargas (*Oráculos*, 2002), Àngel Llàcer (*El somni d'una nit d'estiu*, 2002) i Julio Álvarez (*Copi i Ocaña al purgatori*, 2004-05). Des del 2003 forma part de la companyia de titelles de Jordi Bertran amb qui gira amb *Poemes visuals* per diverses ciutats del món, i també ha fet televisió, a *Laberint d'ombres* i a *Temps de Silenci*.

vicky peña

Actriu de teatre, cinema, televisió i doblatge. Durant la seva llarga i prolífica carrera, que s'inicia el 1974, ha treballat sota la direcció de noms tan destacats com Jorge Lavelli, Ricard Salvat, Mario Gas, Lluís Pasqual, Helder Costa, Pierre Romans, P.A. Angelopoulos o Lluís Pasqual. Els últims anys destaquen d'entre els seus espectacles *A Little Night music* (2000), *La mare Coratge i els seus fills* (2001), *Edipo XXI* (2002), *Electra* (2003) i *La Orestíada* (2004). En cinema ha treballat amb Vicente Aranda, Francesc Bellmunt, Manuel Iborra, Jaime Camino, Pilar Miró, Mario Camus, Fèlix Rotaeta, Azucena Hernández, David Trueba i Montxo Armendáriz, entre molts d'altres directors, i els seus últims films destacats han estat *El deseo de ser piel roja*, d'Alfonso Ungria (2000), *Smoking Room*, de R. Gual i M. Wallowitz (2002) i *El principio de Arquímedes*, de Gerardo Herrero (2004).

santi pons

Actor de teatre, cine i televisió. En actiu des del 1980, ha treballat amb nombrosos directors com Ricard Salvat, Josep Montanyès, Iago Pericot, Xesc Forteza, Francesc Nel·lo o Magda Puyo, entre d'altres. En els darrers anys ha format part del repartiment d'*El Crim Perfecte* (dir. Carles Canut, 2000), *La ratlla dels cinquanta* (dir. Antoni Chic) i *Ferdinando* (dir. Òscar Molina) (2001), *Macbeth*, *La Ópera de Cuatro Cuartos* i *El Rei Lear* (dir. Calixto Bieito, 2003 i 2004) i *Les Veus de lambu*, (dir. Thomas Sauerteig, 2004). Ha participat també en nombroses sèries de televisió, com *Vidas Cruzadas*, *Temps de Silenci*, *Periodistas*, *L'Amo de Son Quint*, *El Cor de la Ciutat* i *Hospital Central*. I en cinema també ha treballat en films de Vicente Aranda, Eloy de la Iglesia, Antonio Chavarrías i Manuel Hueriga.

albert ribalta

Llicenciat en art dramàtic per l'Institut del Teatre i diplomat en cinema pel CECC. Va ser membre fundador del grup Follim Follam, que va arribar a enregistrar tres discs. És membre de la companyia La Mòmia i ha participat en *De cara a la paret*, *Tracti'm Devos* i *Iconoclasta* dirigits per Jordi Vilà Zapata. Ha treballat a *Les aventures del bon soldat Svejk* i *Diner Negre*, dir. Pep Pla; *Un cop baix* i *Titus Andrònic*, dir. Àlex Rigola; *Turning point*, dir. Alfonso

Vilallonga i Ernesto Collado; *Cansalada Cancel·lada*, dir. Robert Torres; *Maleïts*, dir. J. P. Peiró i *Absolutament lluny*, dir. Xicu Massó. Ha participat també en una vintena de curtmetratges i també n'ha dirigit. Els seus últims espectacles han estat *Suzuki I i II*, dir. Àlex Rigola (2001), *Diner negre*, dir. Pep Pla (2001) i *Segona Plana*, dir. Ferran Madico (2003).

maria ribera

Diplomada en Infermeria i Llicenciada en Antropologia per la Universitat de Barcelona. El 1997 comença la seva formació actoral a l'estudi Nancy Tuñón, i des de llavors ha anat encadenant cursos de diverses tècniques interpretatives fins al 2005. Ha fet de regidora i de presentadora de televisió. Com a actriu, destaquen entre els seus últims espectacles *El joc i l'engany*, de Iago Pericot (2002); *Barri Brossa* (2003); *El fabricant de monstres*, de Max Maurey i Paul Coste, dir. Herman Bonnin; *The country*, de Martin Crimp, dir. Toni Casares i l'Assaig Obert *Looking for us*, de Raquel Tomàs, dir. Andrea Segura (2005). També ha treballat en cinema en diversos curtmetratges de Jordi Llorens i Miquel Egea i al llargmetratge *De sangre*, de Miquel Garcia. Amb Carlota Subirós ha treballat a *Marie i Bruce*, de Wallace Shawn, i a *Amor, Fe i Esperança*, d'Ö. Von Horváth.

xavier ripoll

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, on obté el Premi Extraordinari del curs 97-98. Ha fet diversos cursos d'especialització amb Theodoros Therzopoulos, Alla Demidova i Catherine Magiss, entre d'altres. Des del 1994, ha treballat amb Calixto Bieito, Ferran Madico, Xicu Masó i Herman Bonnin. Ha participat en *Titus Andrònic* i *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare, direcció d'Àlex Rigola (2001 i 2003); *Diktat*, d'Enzo Cormann, direcció de Lurdes Barba i *Amor, fe, esperança*, d'Ödön Von Horváth, direcció de Carlota Subirós (2005). El seu últim espectacle ha estat *La finestra tancada*, d'Agustí Vila, direcció de Carme Portaceli, aquesta mateixa temporada a l'Espai Lliure.

david selvas

Actor de teatre, cinema i televisió, diplomad per l'Institut del Teatre de Barcelona. El 2005 s'ha iniciat com a director amb *El virus*, de Richard Strand i *Who is p?*, un Assaig Obert sobre Pier Paolo Paolini que s'ha pogut veure a l'Espai Lliure aquesta temporada. D'entre els seus darrers espectacles destaquen *Salamandra*, dir. Toni Casares (2005); *La Celestina* (2004) i *El polígrafo* (2000), dir. Robert Lepage; *Coriolà* dir. Georges Lavaudant (2002); *Juli Cesar*, dir. Àlex Rigola (2001); *Mesura per mesura*, dir. Calixto Bieito. *Restes humanes sense identificar*, dir. Manuel Dueso (2001). En cinema ha

treballat amb Ventura Pons (*Carícies i Amic/Amat*), Marc Recha (*Pau i el seu germà*) i Felipe Vega (*Nubes de verano*). També ha participat en diverses sèries de televisió des del 1994.

jordi serrat

El 1945 inicia la seva experiència professional a la Cia de Pau Garsaball. Treballa posteriorment a les companyies de Paco Martínez Soria, Teatre Popular de Barcelona, Teatre Candilejas, Cia. Nuria Espert, Joan Capri, Paco Morán, Adrià Gual i Enric Majó. Fa televisió des dels inicis de TVE a Catalunya, el 1962. Ha enregistrat més de tres-cents programes i ha participat en una vintena pel·lícules amb directors de prestigi com Esteve Polls, Antoni Chic, Adolfo Marsillach, Sergi Schaff, Orestes Lara o Pilar Miró, entre d'altres. També ha fet ràdio i doblatge, tant en català com en castellà. Algunes de les seves últimes actuacions en teatre han estat a l'Assaig Obert *Davant de l'home*, de Pau Carrió, *L'oficiant del dol*, de Wallace Shawn i *Amor, fe, esperança*, d'Ö. Von Horváth, dir. Carlota Subirós, *Follia d'amor*, de Sam Shepard, dir. Antonio Simón, *Lulú*, de F. Wedekind, dir. Mario Gas, *Ultramarins*, de Paco Zarzoso, dir. Yvette Bigatà (Premi de la Crítica al Millor Actor i Premi Serra d'Or) i *Entretenim al Sr. Sloane*, de J. Orton, dir. Emilià Carilla. En cinema ha treballat amb Jesús Garay, Antoni Verdaguier, Montxo Armendáriz, Josep Ma. Forn i J.A. de la Loma i en televisió, a les telesèries *Vent del pla*, *El cor de la ciutat*, *Brigada central* i *Estació d'enllaç*, entre d'altres.

david vert

Format al Col·legi del Teatre, també ha seguit cursos amb Ferran Audí i amb Javier Daulte i Ricardo Bartís a Buenos Aires. Des del 1993 fa cinema, televisió i teatre. Destaca la seva participació, entre d'altres, a *Les filles de King Kong*, de Theresia Walser, direcció d'Ana Silvestre (Sitges Teatre Internacional / Creació Contemporània – Sala Beckett 2002); *4D Òptic*, de Javier Daulte (Sala Beckett – Teatre Lliure) (2003) i *Estricta vigilància*, de Jean Genet, direcció d'Iñaki Garz (Tantarantana Teatre) (2005). Actualment també participa a la sèrie *Vent del pla* de TV3. El seu últim espectacle ha estat *La finestra tancada*, d'Agustí Vila, direcció de Carme Portaceli, aquesta mateixa temporada a l'Espai Lliure.

mingo albir

il·luminació

Inicia la seva activitat com a tècnic d'il·luminació d'espectacles el 1984, i fa diverses gires per Espanya, Europa i Amèrica. El 1992 fa el seu primer disseny de llums. En tots aquests anys ha signat gairebé quaranta produccions, tant de teatre com de dansa i de música. Ha col·laborat diverses vegades amb Carlota Subirós. Entre els darrers espectacles destaca *Litúrgia de somni i foc*, amb Lanònima Imperial i *Quatre Estacions*, de Joan Baixas, *El País sense nom* amb Roseland Musical i *Scala 1: Infinito*, amb Lanònima Imperial.

Ilúcia bernet - ricard part

vestuari

Des del 2003 treballen plegats com a figurinistes i com a escenògrafs. Entre d'altres, destaca la seva feina a *Lluny* de Caryl Churchill (2003), *Eva Perón de Copi* (2004). Durant el 2005 han col·laborat en els espectacles *Obra Vista* de Jordi Prat, *Atemptats contra la seva vida* de Martin Crimp, i l'infantil *La volta al món en 80 dies*. Durant el 2006 han fet el disseny d'escenografia i de vestuari de *Bales i ombres*, de Pau Miró, presentat a l'Espai Lliure, i *Ofegades*, de Jordi Prat a partir de textos de Sylvia Plath.

miquel cabal

traductor

Llicenciat en Filologia Eslava per la Universitat de Barcelona. És autor de la primera traducció al català d'*Apunts del subsòl* de Fiódor Dostoievski (Llibres de l'Índex, 2002). Ha participat en taules rodones de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i ha publicat traduccions en revistes com *Quaderns d'arquitectura i urbanisme* (publicació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya) i DDT. Amb l'ajut de la Institució de les Lletres Catalanes, ha traduït per primera vegada al català l'obra de l'escriptor rus Daniïl Kharms, que encara està inèdita. És cantant i guitarrista del grup Entartete Kunst i gestor cultural de l'Associació Cultural Heliogàbal.

david creso - guim serradesanferm (balago)

música i so

El 2001 van firmar contracte discogràfic amb el segell de Barcelona Foehn Records, que els ha portat a editar dos discs entre el 2001 i el 2004: *Erm* i *El segon pis*. D'aquí han passat a musicar cinema (amb Manuel Hueriga) vídeoclips, espectacles de dansa (sobretot amb la companyia Errequeerre), de teatre, publicitat (amb Santi Trullenque) i televisió (als programes *L'entrevista* de Joan Barril i *Contrapunt* de Josep Maria Balcells, de BTV). Han compostat la

careta de la marca DeAPlaneta. Han rebut el premi Laus de Comunicació Audiovisual que atorga l'Associació de Directors d'Art i Dissenyadors Gràfics i ara treballen en la banda sonora de *Pudor*, la primera pel·lícula que dirigeix Tristán Ulloa que es començarà a rodar el juny a Gijón i a Madrid.

ferran dordal

ajudant de direcció

Llicenciat en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra. Actualment fa l'últim curs de direcció escènica a l'Institut del Teatre de Barcelona. Des del 2003 ha fet d'ajudant de direcció de Pep Anton Gómez i de Carlota Subirós a *Nits blanques* (2004), *Marie i Bruce*, *Menys Emergències*, *Amor, fe, esperança* i a *Nel mezzo del cammin di nostra vita* (2005). Ha dirigit diverses càpsules per a AREAtangent: *Calen formes noves* (2003), *Nothing is left to tell: Prometeu* i *La condició postmoderna* (2004), i *...seguiu el vol del casc* (2005). Ha fet la direcció i la dramaturgia de *Hi ha tan poca gent que estimi els paisatges que no existeixen...* amb Iban Beltran i Carles F. Giua (2003), *O Hamlet, o res* (2004), *tsantsa/tsantsa* (2005) i la càpsula *Autopsicografia* (2005).

max glaenzel – estel cristià

escenografia

Desenvolupen la seva feina conjuntament des del 1993. Des del 2000 ha participat en els muntatges han treballat amb Sergi Belbel, Lurdes Barba, Toni Casares, Pep Anton Gómez, Ferran Madico, Manuel Dueso i Antonio simón, entre d'altres. Destaca especialment la seva tasca a *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo (2002), *Forasters* de Sergi Belbel (2004), *Ròmul El Gran* de F. Dürrenmatt, *Amor, Fe, Esperança* d'Ödön Von Horváth i *Tot és perfecte*, de Roger Bernat (2005).

© Ros Ribas

notes de vestuari per llúcia bernet i ricard part

La major part dels personatges estan de vacances, o alternant feina amb vacances. Són gent de classe mitjana-alta, "nous rics", provenen de famílies treballadores i humils. Han conegut les mancances però ara gaudeixen de molts privilegis. Són llestos, joves, cultes, amb estudis i bones feines. Volen ser creatius, innovadors, divertits i plens d'idees... però s'avorreixen, no saben gaudir del temps lliure i acaben donant massa voltes a les coses. Insatisfets, busquen... i no troben. Juguen... i no es mullen. Criden... i no escolten. Per a ells l'estiueig és això... un dia més.

notes de música i so per david creso i guim serradesanferm

Després d'haver treballat en àmbits com la televisió, la dansa o el cinema i amb tota l'experiència de *balago* com a grup musical, ens faltava el repte del teatre. Vam acceptar encantats l'encàrrec de la Carlota. La nostra feina s'ha basat en crear la banda sonora original per "Els estiuejants" a partir d'idees que ella tenia al cap. Ha estat un procés que parteix del guió en una primera presa de contacte, per acabar de definir els sons i les melodies ja en els assaigs amb els actors. Després hem treballat al nostre estudi de La Garriga. Tota la música que hem compostat està pensada des d'un punt de vista experimental, tractada i modificada però sense perdre la melancolia o la bellesa de les peces i, per tant, hem utilitzat elements clàssics com el piano. També sonen peces d'altres artistes que hem seleccionat juntament amb la Carlota. Ens resulta molt interessant i fàcil, hem treballat amb molt marge creatiu a l'hora de desenvolupar la feina, com ho hem fet sempre. I ho agraiem. També hem dissenyat el so, i hem aportant així el nostre punt vista a l'hora d'escoltar d'on ve cada so i quin recorregut ha de fer. És un procés interessant perquè pot crear ambients personalitzats. Sense cap dubte una gran experiència en la nostra carrera professional.

foto d'assaig © Ros Ribas

carlota subirós

Barcelona, 1974

Llicenciada en direcció escènica i dramaturgia (Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre 1997) i filologia italiana (Premi d'Honor de la Universitat de Barcelona 2001).

direcció escènica

- 2005** *Nel mezzo del cammin di nostra vita*, Temporada Alta.
Amor, fe, esperança, d'Ödön Von Horváth. Festival Grec.
Marie i Bruce, de Wallace Shawn. Teatre Lliure.
- 2004** *Nits blanques*, de Fiodor Dostoievski. Teatre Lliure.
- 2003** *L'oficiant del dol*, de Wallace Shawn. Teatre Lliure.
Liliom, de Ferenc Molnár. Sala Beckett i La Perla 29.
- 2002** *Paradís oblidat*, de David Plana. Projecte T6. Teatre Nacional de Catalunya.
- 2001** *I mai no ens separarem*, de Jon Fosse. Teatre Malic.
- 1999** *Ària del diumenge*. Dramaturgia i direcció escènica, basat en l'obra dramàtica, poètica i d'assaig de Joan Oliver. Teatre Nacional de Catalunya.
- 1999** *Dies de festa*. Dramaturgia i direcció escènica. Sitges Teatre Internacional, Festival Grec 1999 i Sala Beckett.
- 1998** Dramaturgia i direcció escènica d'*El vuitè sentit*, espectacle basat en el *Concert per a piano i orquestra* de György Ligeti. Coproducció del Festival Grec 98 i Barcelona 216. Direcció musical d'Ernest Martínez Izquierdo.
- 1997** Dramaturgia i direcció escènica d'*El malaguanyat*, una recreació escènica de la novel·la de Thomas Bernhard. Producció del Festival Grec 97 presentada al Teatre Lliure. Premi de la Crítica per la Creació de l'Espai Sonor.
- 1996** *La lliçó*, d'Eugène Ionesco, a càrrec d'Èxic-teatre, muntatge presentat a la Capella de Se7 i Se7.

traduccions

- 2002** *Bash. Latterday Plays (Excés. Escenes dels darrers dies)*, de Neil LaBute. Projecte T6, Teatre Nacional de Catalunya, direcció de Magda Puyo.
- 2001** *Enrico IV (Enric IV)*, de Luigi Pirandello. Estrenada al la Sala Villarroel, amb direcció d'Oriol Broggi. Festival Grec 2001.

- 2001** *A Life in the Theatre (Una vida al teatre)*, de David Mamet. Estrenada al Teatre Malic, amb direcció de Rafel Duran. Festival Grec 2001.
- 2000** *Knives in Hens (Ganivets a les gallines)*, de David Harrower. Presentada al Sitges Teatre Internacional, en una lectura dramatitzada.
- 1999** *The Criptogram (El criptograma)*, de David Mamet. Presentada l'abril de 1999 al Teatre Nacional amb direcció de Sergi Belbel i publicada per TNC-Proa.
- 1998** *Capire il teatro (Entendre el teatre)*, de Marco de Marinis, publicat per l'Institut del Teatre, desembre 1998.
- 1996** *Moonlight (Llum de lluna)*, de Harold Pinter, presentada a la Sala Beckett en una lectura dirigida per Xavier Albertí en el marc de la Tardor Pinter.
- 1995** Traducció de *La Lena*, de Ludovico Ariosto, inèdita.

formació internacional

- 2001** Participació al Forum Jünger Theaterangehöriger del Theatertreffen, Berlín, juntament amb altres directors, autors, actors i escenògrafs europeus.
- 2000** Beca del Goethe-Institut i de la Generalitat de Catalunya per una estada de quatre mesos a Berlín.
- 1999** Participació a la Royal Court International Residency (Londres), amb una beca del British Council.

Carlota Subirós també ha treballat com a ajudant de direcció amb Joan Ollé (*Mass*, de Leonard Bernstein, Otel·lo Espectacles, 2000; *Apocalipsi*, de Lluïsa Cunillé, TNC 1998); Ariel Garcia Valdés (*Lear o el somni d'una actriu*, Teatre Lliure 1997); Franco di Francescantonio (*Món Brossa*, TNC 2001) i Lluís Homar (*Els bandits*, de Friedrich von Schiller, Teatre Lliure - Mercat de les Flors, 1996). També vas ser ajudant de producció i traductora durant les representacions al Gran Teatre del Liceu de Barcelona del Dance Theater of Harlem i de *Le nozze di Figaro*, dirigides per Peter Sellars, el 1991, i ajudant de producció i traductora al Festival dei Due Mondi de Spoleto, Itàlia, els anys 1990 i 1991.

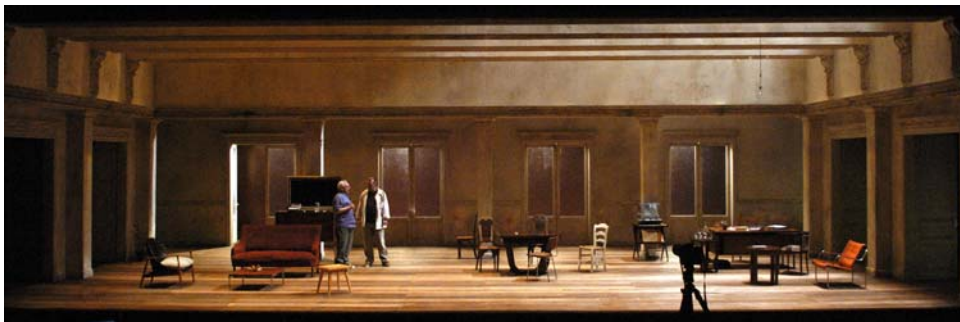

foto d'assaig © Ros Ribas

maksim gorki

(Nijni Novgorod (Gorki), 1869 - Moscou, 1936)

Pseudònim d'Aleksei Maksimovitx Peškov (Алексей Максимович Пешков). Fill de tapisser, comença a treballar als 9 anys d'aprenent en una sabateria. Entre el 1875 i el 1893 treballa de pintor, d'ajudant de forner, d'ajudant de cuina de vaixell, d'empleat del ferrocarril, de venedor de begudes i de passant d'advocat, entre d'altres feines. Aquesta llarga experiència fa sorgir el seu interès per la cultura i alimentarà la seva literatura, com reflecteix a *La meva infantesa* (1915) i *Les meves universitats* (1923).

El 1893, coneix l'escriptor Vladimir Korolenko, que es converteix en el seu principal conseller literari i li publica un conte llarg a la revista Russkoye Bogatsvo el 1894. El 1898 ja havia publicat tota la seva narrativa en dos volums i gaudia d'una gran popularitat dins i fora de Rússia, quan apareix la seva primera novel·la d'èxit, *Bàrbara Olessova*. La seguiran *Tomàs Gordeieff* (1899) i *Els tres* (1900). El 1902 arriben al gran públic també els seus textos teatrals, especialment *Els petits burgesos* i *Els baixos fons*, representats al Teatre de les Arts de Moscou.

La relació amb destacats marxistes de Sant Petersburg el fa prendre consciència dels problemes socials i pren partit obertament a favor del moviment revolucionari, que l'acabarà convertint en una icona. Fruit d'aquest despertar són les peces dramàtiques *El cant del petrell*, *Els estiuejants*, *Els fills del sol*, *Els enemics* i *Els bàrbars*. Ja amb el pes de la censura damunt, nomenat membre honorari de l'Acadèmia Imperial de Ciències, el 1902 se li retira aquest honor per divergències polítiques. La seva perseverança ideològica l'acaben portant a la presó el 1905, per la seva activitat revolucionària com a militant del Partit Socialdemòcrata.

Un cop en llibertat s'instal·la a Capri per motius de salut, on funda un centre d'emigració revolucionària. El 1906 viatja als Estats Units per recollir fons per als opositors de tsar. La seva fama internacional i l'entusiasme amb el qual el reben Mark Twain, W. D. Wells i Jane Addams no aconsegueixen vèncer la campanya hostil que li dedica la premsa conservadora nordamericana. El centre, amb tot, es manté en funcionament fins poc abans de l'inici de la primera Guerra Mundial, quan travessa una crisi d'ideals influenciat pel pensament de Tolstoi.

Torna llavors a Rússia. El 1917, quan esclata la Revolució, hi participa activament en l'àmbit cultural i és nomenat director del diari Novaya Zhizn. El 1921, marxa per tres anys a Alemanya, d'aquí va a Sorrento, i torna finalment a Rússia el 1928. Des de llavors fins el 1936, l'any en què mor, la seva obra reflecteix un clar suport al règim socialista soviètic. Se'l considera el primer escriptor contemporani de la nació i, com deia ell mateix en broma "el pare de la literatura russa".

obra narrativa de gorki

Vint-i-sis homes i una noia (1899)

Tomàs Gordeieff (1901)

Els baixos fons (1902)

Els exhomes (1905)

La mare (1907)

La meva infantesa (1915)

Al món (1917)

Les meves universitats (1923)

Decadència (1927)

Tetralogia *La vida de Klim Samgin*: *L'espectador* (1930), *L'iman* (1931), *Altres jocs* (1933), *L'espectre* (editat pòstumament el 1938).

més informació:

<http://www.kirjasto.sci.fi/gorki.htm>

<http://www.antorcha.org/liter/gorki.htm>

 teatre lliure

ELS ESTIUEJANTS
DE GORKI
DRAMATÚRGIA I DIRECCIÓ
CARLOTA SUBIRÓS

cada miércoles subtítulos en castellano
every wednesday english subtitles

sala fablà pulgsørver
del 27 d'abril al 21 de maig de 2006

 www.teatrelliure.com

